

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 9 - **ÚNOR** 2017 – ČÍSLO **02**

Čekání na světlo

Proroci mluvili o příchodu Mesiáše celá staletí. Avšak jenom dva z nich ho i uviděli. Byli to sv. Simeon a sv. Anna. Evangelista sv. Lukáš klade jednomu z těchto seniorů do úst slova o tom, že dané dítě bude slávou Izraele a světlem na osvětlení pohanů.

Kéž si s přibývajícím denním svitem, ale třeba i díky rčení „Na Hromnice o hodinu více“, vážíme hodnoty Kristova světla.

P. Martin Lanži

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumova financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumova“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanžl

Bankovní účet:

20036-1180703399/0800

Bankovní ústav:
Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumova, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumova.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

Jsme lid, který má Matku, nejsme sirotci

„Maria to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom“ (Lk 2,19). Takto Lukáš popisuje postoj, kterým Maria přijímá prožitky oněch dnů. Daleka toho, aby se snažila situaci pochopit a ovládnout, je Maria ženou, která umí uchovávat, tedy chránit a opatrovat ve svém srdci Boží vstup do života jejího lidu. Učila se naslouchat tlukotu srdce svého Syna už ve svém lůně, aby jí pak On po celý život učil objevovat Boží tlukot v dějinách. Naučila se být matkou a během tohoto učednictví poskytovala Ježíšovi krásnou zkušenost vědomí, že je Syn. V Marii se Věčné Slovo nejenom stalo tělem, ale naučilo se rozpoznávat mateřskou něhu Boží. Od Marie se Boží Dítě naučilo naslouchat tužbám, úzkostem, radostem a

nadějím lidu obdařeného zaslíbením. Spolu s Ní objevoval, že je Synem věřícího svatého Božího lidu.

V evangeliích vystupuje Maria jako žena mála slov, nepronáší dlouhé proslovy a neprosazuje sebe, nýbrž pozorným pohledem dovede opatrovat život i poslání svého Syna a tím i všechno, co On miluje. Dovedla pečovat o prvopočátky křesťanské obce a naučila se tak být matkou mnohých. Je nablízku v nejrůznějších situacích, aby rozsávala naději. Doprovází své syny, kteří v tichosti srdce nesou kříž. Mnoho pobožností, mnoho svatyní a kaplí v těch nejdlehlších místech, mnoho obrázků roztroušených po domech nám připomíná tuto obrovskou pravdu! Maria nám dala mateřský cit, kterým nás zahrnuje uprostřed těžkostí; mateřský cit, který umožňuje, aby nikdo a nic v lůně církve neuhasil revoluční něhu, kterou přinesl její Syn. Kde je matka, je něha. A Maria nám svým mateřstvím ukazuje, že pokora a něha nejsou ctností slabých, nýbrž silných, učí nás, že není třeba zacházet s druhými špatně, abychom cítili svoji důležitost (srov. Evangelii gaudium, 288). A svatý věřící Boží lid jí rozpoznal a pozdravil jako svatou Matku Boží.

Oslavovat mateřství Marie, Matky Boží a naší matky, na počátku nového roku znamená pamatovat na jistotu, jež nás bude provázet v dalších dnech. Jsme lid, který má Matku, nejsme sirotci. Matky jsou nejsilnějším protílékem proti individualistickým a sobeckým tendencím, a proti naší uzavřenosti a apatii. Společnost bez matek by byla nejenom chladná, ale postrádala by srdce a „chuť rodiny“. Společnost bez matek by byla nelítostná a nechávala by prostor pouze kalkulaci a spekulaci. Matky totiž dovedou i v těch nejhrošších momentech dosvědčovat něhu, bezpodmínečnou odevzdanost a sílu naděje. Hodně jsem se naučil od oněch matek, jejichž synové jsou ve vězení, leží v nemocnici nebo upadli do otroctví drog, a které se v zimě i vedru, v dešti i vyprahlosti nevzdávají a bez ustání zápasí, aby ze sebe vydaly to nejlepší. Anebo od oněch matek, které v uprchlických táborech nebo uprostřed války dovedou bez váhání objímat a podporovat svoje trpící děti. Matek, které doslova dávají život, aby žádné z jejich dětí nebylo ztraceno. Kde je matka, je jednota, je příslušnost, synovská příslušnost. Začínat rok připomínkou Boží dobroty v Mariině mateřské tváři, v mateřské tváři církve, ve tvářích našich matek, nás chrání před korozivní chorobou „duchovního osiření“, onoho osiření, které prožívá duše, když cítí, že je bez matky a postrádá Boží něhu. Osiření, které prožíváme, když v nás zanikne pocit příslušnosti k rodině, lidu, zemi a k našemu Bohu. Osiření, které tkví v narcistním srdci, jež umí vidět pouze sebe a své zájmy, a které narůstá, zapomínáme-li, že život je dar, jež jsme přijali od druhých, a že jsme v tomto společném domě zváni jej sdílet.

Toto sebevztahné osiření vedlo Kaina k tomu, aby

řekl: „Copak jsem já strážcem svého bratra?“ (Gen 4,9). To je jako říci, že nepatří ke mně a že jej neznám. Takovýto postoj duchovního osiření je rakovinou, která duši tiše vyprazdňuje a degraduje. Takto se postupně degradujeme, poněvadž nikdo nepatří k nám a my nepatříme nikomu. Degraduji zemi, protože ke mně nepatří, degraduji ostatní, protože ke mně nepatří, degraduji Boha, protože k Němu nepatřím... A nakonec degradujeme sami sebe, protože zapomínáme, kdo jsme, a jaké božské „jméno“ nosíme. Oslabování svazků, jež nás spojují, je typické pro naši zlomkovitou a rozdělenou společnost, vede k rostoucímu pocitu duchovního osiření a tím k obrovské prázdnotě a samotě. Nedostatek fyzického (nikoli virtuálního) kontaktu rozleptává naše srdce (srov. Laudato sí, 49) a odmíná mu schopnost něhy a úžasu, zbožnosti a soucitu. Duchovní osiření zneumožňuje mít na paměti, co znamená být syny, být vnuky, být rodiči, být prarodiči, být přáteli, být věřícími. Působí, že zapomínáme na hodnotu hry, zpěvu, smíchu, odpočinku a nezištnosti.

Slavení slavnosti svaté Matky Boží nám na tváři vyloučí znovu úsměv z pocitu, že jsme lid, patříme si a víme, že jedině ve společenství, v rodině mohou lidé nalézt „klima“ a „vřelost“, jež jim umožňuje růst lidsky a nikoli jako pouhé předměty podněcované „konzumovat a být konzumováni“. Slavení slavnosti Matky Boží nám připomíná, že nejsme zbožím ani koncovými příjemci informací. Jsme syny, jsme rodinou, jsme Božím lidem.

Slavnost svaté Matky Boží nás vede k vytváření a pěstování společných prostorů, které nám dodávají pocit spolupatřičnosti a zakořenění, abychom se ve svých městech a komunitách, které nás spojují a podporují, cítili jako doma (srov. Laudato sí, 151).

Ježíš Kristus, když podával největší dar svého života na kříži, nechtěl si nic ponechat pro sebe, odevzdal nám svůj život a zároveň také svoji Matku. Řekl Marii: hle, tvůj syn, hle tvoji synové. A my ji chceme přijmout do svých domovů, do svých rodin, do svých komunit, do svých zemí. Chceme se setkat s jejím mateřským pohledem. Oním pohledem, který nás vysvobozuje z osiření a připomíná nám, že jsme bratři: já patřím tobě, ty patříš mně a jsme z téhož těla. Oním pohledem, který nás učí, že se musíme učit pečovat o život stejně a s toutéž něhou, s jakou jej opatrovala ona: rozsávat naději, spolupatřičnost a bratrství.

Slavnost svaté Matky Boží nám připomíná, že máme Matku; nejsme sirotci, máme matku. Vyzejme společně tuto pravdu! Zvolejme třikrát ve stoje stejně, jako to učinili věřící v Efesu: Svatá Matka Boží! Svatá Matka Boží! Svatá Matka Boží!

Homilie papeže na slavnost Matky Boží, baz. sv. Petra/www.radiovaticana.cz/Milan Glaser.

LAUDATO SI' XIX.

encyklika papeže Františka o ekologii

IV. Poselství každého tvora v harmonii veškerého stvoření

84. Důraz na to, že člověk je obrazem Božím, by neměl odvádět mysl od toho, že každý tvor má funkci a žádný není zbytečný. Veškerý hmotný svět je jazykem Boží lásky, bezmezné Boží sympatie k nám. Zem, voda, hory – všechno je Božím pohlazením. Dějiny vlastního přátelství s Bohem se vždycky rozvíjejí v určitém zeměpisném prostoru, který se stává velice osobním znamením, a každý z nás chová v paměti místa, jejichž připomínka mu velice prospívá. Kdo vy-

rostl mezi horami, anebo kdo jako dítě sedával u potoka, z něhož pil, anebo kdo si hrál na náměstí ve své čtvrti, se při návratu do oněch míst cítí povolován k obnově vlastní identity.

85. Bůh napsal nádhernou knihu, „jejíž stránky jsou tvořeny množstvím tvorů, kteří jsou ve světě.“ Biskupové Kanady vyjádřili dobře, že žádný tvor nezůstává stát mimo tento božský projev: „Od těch nejširších panoramat až k nejnepatrnějším formám života, je příroda stálým zdrojem úžasu a úcty. A je také neustálým zjevením božského.“ Japonští biskupové řekli něco velice sugestivního: „Vnímat každého tvora, který zpívá hymnus svojí existence, znamená žít s radostí, v Boží lásce a naději.“ Nazírat stvoření umožňuje objevit v čemkoli nějaké poučení, které nám chce sdělit Bůh, protože „rozjímat o stvoření znamená pro věřícího naslouchat poselství, slyšet paradoxní a mlčenlivý hlas.“ Můžeme říci, že „vedle zjevení ve vlastním smyslu slova, jak je obsahuje Písmo svaté, je tudíž božským projevem také východ slunce i stmívání.“ Věnuje-li člověk pozornost tomuto projevu, naučí se poznávat sám sebe ve vztahu k ostatnímu tvorstvu: „Vyjádřením světa se vyjadřuji a zkoumám svoji posvátnost dešifrováním posvátnosti světa.“

86. Celek veškerenstva a jeho rozmanité vztahy lépe ukazují nevyčerpitelné bohatství Boha. Svatý Tomáš Akvinský moudře zdůraznil, že mnohost a různost pocházejí „z úmyslu prvního hybatele“, který chtěl, aby „to, co každé věci chybí k tomu, aby mohla reprezentovat božskou dobrotu, doplňovaly ostatní věci,“ protože Jeho dobrotu „nemůže být náležitě reprezentována jediným tvorem.“ Proto potřebujeme chápat rozmanitost věcí v množství jejich vztahů. Důležitost a smysl jakéhokoli tvora lze tedy chápat lépe, pokud je nazíran v celkovém plánu Božím. To učí Katechismus: „Vzájemná závislost tvorů je Boží záměr. Slunce a měsíc, cedr i malý květ, orel i vrabec: pohled na jejich nesčetné rozmanitosti a nerovnosti nám říká, že žádný tvor si sám nestačí, že tvorové existují jen ve vzájemné závislosti, aby se navzájem doplňovali a sloužili jeden druhému.“

87. Uvědoměním si odlesku Boha ve všem, co existuje, zakouší srdce touhu klanět se Pánu za všechno tvorstvo a spolu s ním, jak to ukazuje nádherný chvalozpěv svatého Františka z Assisi:

„Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil,
zvláště pak bratr slunce,
neboť on je den a dává nám světlo,
je krásný a září velkým leskem,
vždyť je, Nejvyšší, tvým obrazem.
Ať tě chválí, můj Pane, sestra luna a hvězdy,
stvořils je na nebi jasné, vzácné a pěkné.
Ať tě chválí, můj Pane, bratr vítr
a vzduch i oblaka, jasná obloha i každé počasí,
kterým živiš své tvory.
Ať tě chválí, můj Pane, sestra voda,
která je velmi užitečná, pokorná, vzácná a čistá.
Ať tě chválí, můj Pane, bratr oheň, kterým osvětluješ noc
a on je pěkný, příjemný, mocný a silný.“

Rok 2017 ve farních akcích

7. ledna
Tříkrálová sbírka
8. ledna
Tříkrálový průvod
11. února
Farní ples (Dřevník)
13. února
Ekumenická bohoslužba
1. března
Popeleční středa
11. března
Víkend pro mládež (Vesmír)
11. března
Duchovní obnova
14. dubna
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (dopoledne)
16. dubna
Velikonoce
6. května
Pout' do Vamberku
14. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost
+ Den matek
20. května
Bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích
21. května
Hvězda – májová pobožnost
25. května
Nanebevstoupení Páně
28. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost (cyklopout')
2. června
Ekumenická bohoslužba v kostele DSv.
3. června
Svátost smíření před 1. sv. přijímáním
4. června
1. svaté přijímání/slavnost Soslání Ducha Svatého
9. června
Noc kostelů
15. června
Boží Tělo
17. června
Farní den (fara Ruprechtice)
29. července
Jakubsko-anenský víkend
5. srpna
Křínická pout'
xxxxxxx
Farní tábor, fara Ruprechtice
23. září
Farní výlet
8. října
Svátost biřmování – biskup Jan
22. října
Svatohubertská bohoslužba
11. listopadu
Den veteránů (Martínkovice)
11. listopadu
Svatomartinské odpoledne (Martínkovice)

KOMPENDIUM KATECHISMU

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ

ČTVRTÁ ČÁST – KŘESŤANSKÁ MODLITBA
Tradice modlitby

557. Jak důležitá je tradice ve vztahu k modlitbě?

V církvi učí Duch svatý Boží děti modlit se prostřednictvím živé tradice. Vždyť modlitba se neomezuje na spontánní projev vnitřního popudu, nýbrž zahrnuje kontemplaci, studium a pochození duchovních skutečností, které se zakoušejí. K pramenům modlitby

558. Jaké jsou prameny křesťanské modlitby?

Jsou to: Boží slovo, jež nám dává „nesmírně cenné poznání“ Krista (Fil 3,8); liturgie církve, jež

hlásá, aktualizuje a sdílí tajemství spásy; teologální ctnosti, každodenní situace, protože v nich se můžeme setkat s Bohem. Cesta modlitby

559. Existují v církvi různé cesty modlitby?

V životě církve existují četné cesty modlitby, spojené s rozmanitými historickými, společenskými a kulturními souvislostmi. Je věcí učitelského úřadu rozlišit, zda jsou věrně apoštolské tradici, a věcí pastýřů a katechetů vysvětlit smysl, který je vždy zaměřen na Ježíše Krista.

560. Jaká je cesta naší modlitby?

Cestou naší modlitby je Kristus, protože se jí obracíme k Bohu našemu Otci, ale dospěje až k němu pouze tehdy, jestliže se aspoň zahrnuté modlíme ve jménu Ježíše. Jeho lidství je totiž jediná cesta, kterou nás Duch svatý učí modlit se k našemu Otci. Proto liturgické modlitby končí formulí „skrze našeho Pána Ježíše Krista“.

561. Jakou má úlohu v modlitbě Duch svatý?

Protože Duch svatý je niterným Učitelem křesťanské modlitby a „my ani nevíme, oč se máme vlastně modlit“ (Řím 8,26), církev nás vybízí, abychom ho vzývali a naléhavě prosili při každé příležitosti: „Přijď, Duchu svatý!“

562. V čem je křesťanská modlitba mariánská?

Církev se ráda modlí k Marii a s Marií, dokonale orantkou (modlící se ženou) pro její zvláštní spolupráci s působením Ducha svatého, aby s Ní velebila a vzývala Pána. Maria nám totiž ukazuje cestu, kterou je Její Syn, jediný Prostředník.

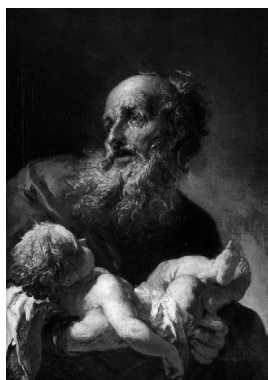
563. Jak se církev modlí k Marii?

Především „Zdravas Maria“, touto modlitbou církev prosí o přimluvu Panny. Další mariánské modlitby jsou růženec, Akathystois, Paraclisis, hymny a chvalozpěvy různých křesťanských tradic.

Sv. Simeon a Anna, 3. února

Tato památka nás svými biblickými postavami ještě vrací k svátku Obětování Páně (Hromnice, 2. února). Oba světci vystupují v Evangelii sv. Lukáše.

Simeon byl muž spravedlivý a bohabojný, kterému ve zjevení bylo slíbeno, že nezemře, dokud neuvidí Mesiáše. Písmo o něm říká: „Duch Svatý byl s ním.“ Z vnuknutí sv. Ducha přišel do chrámu, když se P. Maria s Josefem chystali k obětování Ježíška, jak předpověděl Zákon. Simeon v něm poznal Syna Božího, vzal jej do náručí a velebil Boha. Předpověděl také, že Ježíš vyvolá boj v Izraeli i v celém lidstvu a bude k věčné spásě všem, kteří v něho uvěří, ale že bude i znamením, jemuž budou zatvrzelí hříšníci odpírat ke své zkáze.

Se Simeonem si připomínáme i prorokyni Annu. Písmo sv. o ní říká, že žila při chrámu a byla „dcera Fanuelova z pokolení Ašerova. Byla již pokročilejšího věku; když se jako dívka provdala, žila se svým mužem sedm let a pak byla vdovou až do svého osmdesátého čtvrtého roku. Nevycházela z chrámu, ale dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami a v tu chvíli k nim (k svatě Rodině) přistoupila, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma.“ (Lk 2,36-38)

Proč relativně tak překvapivý počet mladých lidí z Evropy sedá na lep propagandě Islámského státu?

Tento jev nás jistě znepokojuje, pokud se necítíme přímo zaskočení. Proč to dělají? Proč jsou ochotni dokonce nasazovat život v polovojenských, teroristických, ba dokonce ve válečných podnicích? Nebyli vychováni v demokracii, v úctě k životu a k evropským hodnotám?

Byli, ale náš svět jim neposkytuje žádný ideál! Jen konzum a ne zcela smysluplná politická hašteření. Současná mainstreamová filosofie a historiografie ve jménu postmoderny správně likviduje staré ideologie, nicméně zároveň s tím potírá, zesměšňuje a destruuje ideály. Nezávázá na nás den co den duchovní prázdnota z valné většiny toho, co nabízejí hromadné sdělovací prostředky i internetové prostředky komunikace? Nejsou naši politici bohužel tak často negativním příkladem nepravdivosti, vypočítavosti, populismu, honu za vlastním obohacením? Tohle určitě neplatí o všech volených zástupcích lidu, nicméně těch, kteří za tuto duchovní a mravní spoušť nesou značnou míru odpovědnosti, zase není bohužel tak málo.

Nesmíme se divit, že mladý člověk, zhnusený tímto duchovním zahňíváním, se nechá snadno oslovit tím, co mu připadá jako čistý ideál, za nějž je možno bojovat a položit život. Je to sice ideál pokřivený, nicméně v onom duchovním vakuu se mnoha lidem může jevit jako východisko.

Není to pro nás výzva k novému uchopení a předkládání reálného křesťanského ideálu? Výzva k nové misi ve jménu Ježíše Krista, ukřižovaného a oslaveného Spasitele člověka? Misie ve jménu smysluplnosti, lidské důstojnosti, která je spjata s vědomím a rozvíjením vlastní identity. Kdo si totiž neváží sám sebe a své lidské a duchovní totožnosti, jenom těžko si může vážit těch ostatních!!

Opravy 2016

Broumov, k. sv. P+P, mobiliář:

140 000,-Kč / MK ČR 120 000,-Kč;
20 000,-Kč farnost

Broumov, k. sv. P+P, střecha:

683 800,-Kč / MK ČR, Program regenerace 150 000,-Kč; KHk 205 000,-Kč; BIHK 200 000,-Kč; Město Broumov 30 000,-Kč; farnost 98 800,-Kč.

Heřmánkovice, k. Všech svatých:

Projektová dokumentace na řešení havarijní situace kostela 180 000,-Kč /10 000,-Kč sbírka, 50 000,-Kč ČSOB; 120 000,-Kč Omnium

Otovice, k. sv. Barbory,

oprava střechy:

895 000,-Kč / MK ČR, PZAD 695 000,-Kč;
KHk 195 000,-Kč; farnost 5 000,-Kč

Šonov, k. sv. Markéty,

oprava střechy a oken:

90 000,-Kč - příprava na pokračování oprav (mykologové, restaurátoři, logistika, dokumentace) - Obec Šonov 10 000,-Kč a farnost

Vernéřovice:

60 000,-Kč - nátěr střechy / Obec Vernéřovice 20 000,-Kč; farnost 40 000,-Kč
82 500,-Kč - projektová dokumentace – farnost

Vižňov, k. sv. Anny, oprava střechy:

915 000,-Kč / MK ČR, PZAD 700 000,-Kč;
KHk 215 000,-Kč

VARHANY:

Broumov, k. sv. Petra a Pavla:

2016: 230 000,-Kč / KHk 80 000,-Kč;
farnost 150 000,-Kč

Heřmánkovice:

2016: 199 700,-Kč / MK ČR 175 000,-Kč;
Obec Heřmánkovice 10 000,-Kč; farnost 14 700,-Kč

Teplíce nad Metují

Kostel sv. Vavřince 670 000,-Kč / MK ČR, PZAD 600 000,-Kč; 70 000,-Kč farnost

Zdoňov, k. NJSV3

717 300,-Kč / KHk 215 000,-Kč; festival Za poklady Broumovska 90 000,-Kč; různí dárci (LAINKA BERNARD, WALKER FARMER, HOBRA-ŠKOLNÍK, VEBA, CEDIMA, ČEKO IMPORT, UNICO MODULAR, TOMÁŠ HRÁBEK).

O církvi dnes

V roce 1984, čili téměř 20 let od ukončení II. vatikánského koncilu, kardinál Josef Ratzinger poskytl rozhovor novináři Vittorio Messorimu. Tehdejší letní rozhovor ze severoitalského Brixenu je pozoruhodně aktuální i po třiceti letech. BIM přináší několik tezí dnes již emeritního papeže Benedikta XVI.

Ve světě, ve kterém je v podstatě i mnoho věřících zachváčeno skepticismem, se zdá pohoršlivým přesvědčení církve, že existuje pravda, a že tato pravda může být jako taková poznána, vyslovena a v určitých případech i přesně definována.

Svět je pobouřen, když se hřích a milost nazývají svým pravým jménem.

Po době bezmezného „sebeotevírání“ se světu je načase, aby si křesťan opět uvědomil, že my křesťané jsme příslušníci menšiny lidstva a čas-

to stojíme v opozici k tomu, co je jeho mentalitě samozřejmé, chvályhodné a přirozené.

Je načase aktivovat v sobě znovu odvahu schopnost jít proti proudu.

Dějiny církve nelze posuzovat v ireálu.

Jak vypadá život bez Boha a svět bez víry, věděl člověk dosud pouze teoreticky.

V tomto světě pouze církev překračuje pro lidi zcela nepřekročitelnou hranici – hranici věčnosti.

V západním světě je v církvi výskyt nových hnutí, která nikdo neplánoval. Duch svatý je zase jednou silnější než naše plány. Úkolem nás věřících je držet Duchu svatému otevřené dveře.

Struktura církve není demokratická, nýbrž svátostná. Společenství svatých znamená i společné držení svatých věcí.

Církev není pouze „kolektivem“ věřících. Je Tělem Kristovým, je něčím daleko více než souhrnem svých členů.

Důležité je abychom „to naše“ nechali mizet, aby to Jeho, Kristovo, bylo lépe vidět.

Světki reformovali církve nikoliv vymyšlením plánů na vytváření jejich nových struktur, ale reformovali církve tím, že reformovali sebe.

Rozhovor s univerzitním kaplanem a historikem P. Tomášem Petráčkem

LN Ve vašem životopise se píše, že jednou z vašich funkcí je „sídelní kanovník kapituly Všech svatých na Hradě pražském“. Co si má člověk pod tím představit?

Když bylo ve středověku třeba zajistit určitou roli ve společnosti – vzdělávací či náboženskou – a existoval-li zároveň bohatý donátor, jedním z prostředků bylo založení kapituly. To znamená vytvoření sboru kněží při kostele, kteří měli garantovaný příjem a mohli se věnovat určité speciální činnosti. Při katedrále fungovali kněží, kteří pomáhali spíše administrativně biskupovi, vedle toho existovaly kolegiální kapituly. Například kapitula u Všech svatých byla původně sborem kněží, kteří pečovali o duchovní potřeby Přemyslovců a poté Lucemburků. Byli to takoví soukromí kaplani. Karel IV. tuto kapitulu posléze transformoval na kapitulu pro mistry, rozuměj profesory teologie Karlova vysokého učení.

LN Čemu dnes v praktické rovině slouží kapitula?

Kapituly sehrávaly důležitou roli hlavně v minulosti. Například v 19. století představovali členové kapituly důležité postavy národního obrození, aktivní byli v kultuře či ve školství. Díky tomu, že byli kanovníci, nebyli svázáni farními povinnostmi, a také byli zámožní. Byli často mecenáši ve školství, podporovali vzdělávání. Dnes jsou kapituly dvojího typu: ty, které disponují (díky restitucím) významným majetkem, a kapituly, které jsou spíše symbolické a jsou držiteli tradice a historické paměti – jako třeba ta naše.

LN Jste tedy takovým strážníkem na Pražském hradě. Jak v tomto kontextu hodnotíte jeho důležitého obyvatele, prezidenta Miloše Zemana?

(smích) V rámci vyjednávání se Správou Pražského hradu byl kapitule vrácen alespoň kostel. I to je ale spojeno s různými obstrukcemi, třeba kolem sakristie a varhan. Na Hradě bohužel panuje zjevná tendence Hrad uzavřít a vytěsnit ostatní vlastníky. Považuji to za velké nepochopení historické role Pražského hradu. Místo by mělo být naopak více přístupné hostům a lidem i za cenu přestěhování prezidenta a jeho kanceláře do Lán. Přijde mi nedůstojné, že vystavení korunovačních

klenotů je závislé na libovůli prezidenta.

LN A jak jako teolog hodnotíte stav české společnosti a rok 2016?

Primárně se pokládám za univerzitního kaplana a církevního historika. Z mého pohledu je patrné, že zhruba po letech 2011 a 2012 vyprchal prvotní étos z polistopadového režimu. Společnost začala být unavená ze svobody, demokracie a kapitalismu, který ne každému přinesl to, co od něho očekával. Do toho přišla hospodářská krize a konec představy, že materiální postavení lidí se bude jen zlepšovat. V té době se začaly hledat alternativy a režim se začíná trochu měnit. Připomíná mi to období 1945 až 1948, kdy ve společnosti nastávaly pohyby, a my nevíme, jak to skončí.

LN Zneklidňuje vás to?

To tedy rozhodně. Trendy nejsou vůbec příznivé. Občanská část veřejnosti se v letech 2006 a 2010 zmobilizovala, aby se nestal předsedou vlády Jiří Paroubek. Pokaždé vlády skončily v křeči a neúspěchu. Lidem to vzalo chuť angažovat se, a teď navíc chybí osobnost, za kterou by se dalo sešikovat. Chybí tu političtí vůdci, kteří by se postavili jak socializující tendenci sociální demokracie, tak brutálnímu nástupu Andreje Babiše. Akumulace moci, způsob pobírání dotací, to

s prozápadním profilem, která má zároveň politické schopnosti a vize. Karel byl budovatel a vizionář, který chtěl pevně integrovat Čechy do západního prostoru, a zároveň schopný realistický politik. Druhou postavou, která v posledních zhruba pěti letech budí enormní zájem, je páter Josef Toufar.

LN Vy jste byl postulátorem kauzy komunisty umučeného kněze. Co jste měl přesně na starosti?

Celá věc začala zcela spontánně, zdola. Zájem podle mě souvisí mimo jiné s nástupem Andreje Babiše k moci, kdy se ve společnosti prosazoval názor, že komunistický režim vlastně nebyl tak zlý, že sice 50. léta se moc nepovedla, ale pak už to nebylo tak špatné. Někteří mladí historici dnes říkají, že toto období bylo jen alternativou evropské moderny. Andrej Babiš říká, že se tu 25 let jen kradlo, a teď tedy musí na záchranu přijít oni, synci rudé bolševické šlechty, kteří v 80. letech studovali ve Švýcarsku, a dát věci do pořádku. Komunisté si dnes dovolí mnohem víc než v minulosti, relativizace komunistického období k tomu přispívá. Případ Josefa Toufara je krystalický, komando StB ho ilegálně vyveklelo z fary do Valdic, kde ho utloukli k smrti. Na jeho příběhu je zcela čitelná a neoddiskutovatelná

nelidskost komunistického režimu. Vezměte si, že bývalí významní komunisté se uchýlili ekonomicky, postupně se etablovali politicky a jediné, co jim chybí ke štěstí, je rehabilitovat své bolševické táty a dědky a říct, že to byli správní chlapci, kteří vše dělali dobře, nebo to aspoň dobře mysleli.

LN Pořádky v tuzemské církvi letos na podzim zacvičily oslavy k výročí založení Československa 28. října a vyznamenání

pro arcibiskupa Dominika Duku. Někteří vysocí představitelé katolické církve se akce na Hradě nezúčastnili. Jak jste tuto situaci hodnotil?

Musím říct, že většina nominací na vyznamenání je skandální. Prezident vyznamenává podprůměrné umělce a osobnosti v uvozovkách jen za to, že ho podporovali v kampani. Oceněn byl komunistický ministr z 80. let. Je nepředstavitelné, že by v Německu v 60. letech oceňovali nacistické pohlavary a ministry. V této linii, kterou Miloš Zeman podporuje, je třeba hodnotit kontext oslavy založení Československa. Velmi nešťastný je konflikt mezi Dominikem Dukou a Tomášem Halíkem. Přijde mi smutné, že když prezident napadl Tomáše Halíka jako flandáka, biskupská konference se nijak neohradila. Naopak ještě po-

by bylo v jiné evropské zemi nemyslitelné. A do toho tu je prezident Miloš Zeman.

LN Výraznější alternativa tu zatím asi lidem chybí...

Z náznaků roku 2016 lze vyvodit dva typy osobností, po kterých lidé prahnou. Uplynulý rok byl například typický mánií po Karlu IV. Porovnejte to například s výročím 500 let od úmrtí Vladislava Jagellonského, který tu vládl 45 let. Když přijedete do Vídně, všude jsou výstavy k připomenutí si 100 let od úmrtí Františka Josefa, který tu vládl ještě delší dobu. To proběhlo bez povšimnutí. Lidé se umanutě soustředili na Karla IV., což je dle mého způsobeno tím, že poptávka je po státníkovi. Karel IV. ztělesňuje státnickou figuru

zvali pana Forejta na Velehrad na přednášku. Na druhou stranu je zase dobře, že v církvi existuje více hlasů. Kardinála Duku znám velice dlouho. Byl jsem považován za jeho člověka a musím říct, že jsem hrdý, že jsem s ním mohl spolupracovat. Hodně se ve svých postojích ale posunul. On přemýšlí spíše v dlouhodobých horizontech, takže si myslím, že si v době předávání vyznamenání myslel, že problémy kolem Hradu jsou spíše jen pěnou dní, která odezní.

LN Nelegitimizuje tím arcibiskup leckdy kontroverzní a ulhané chování hradního osazenstva?

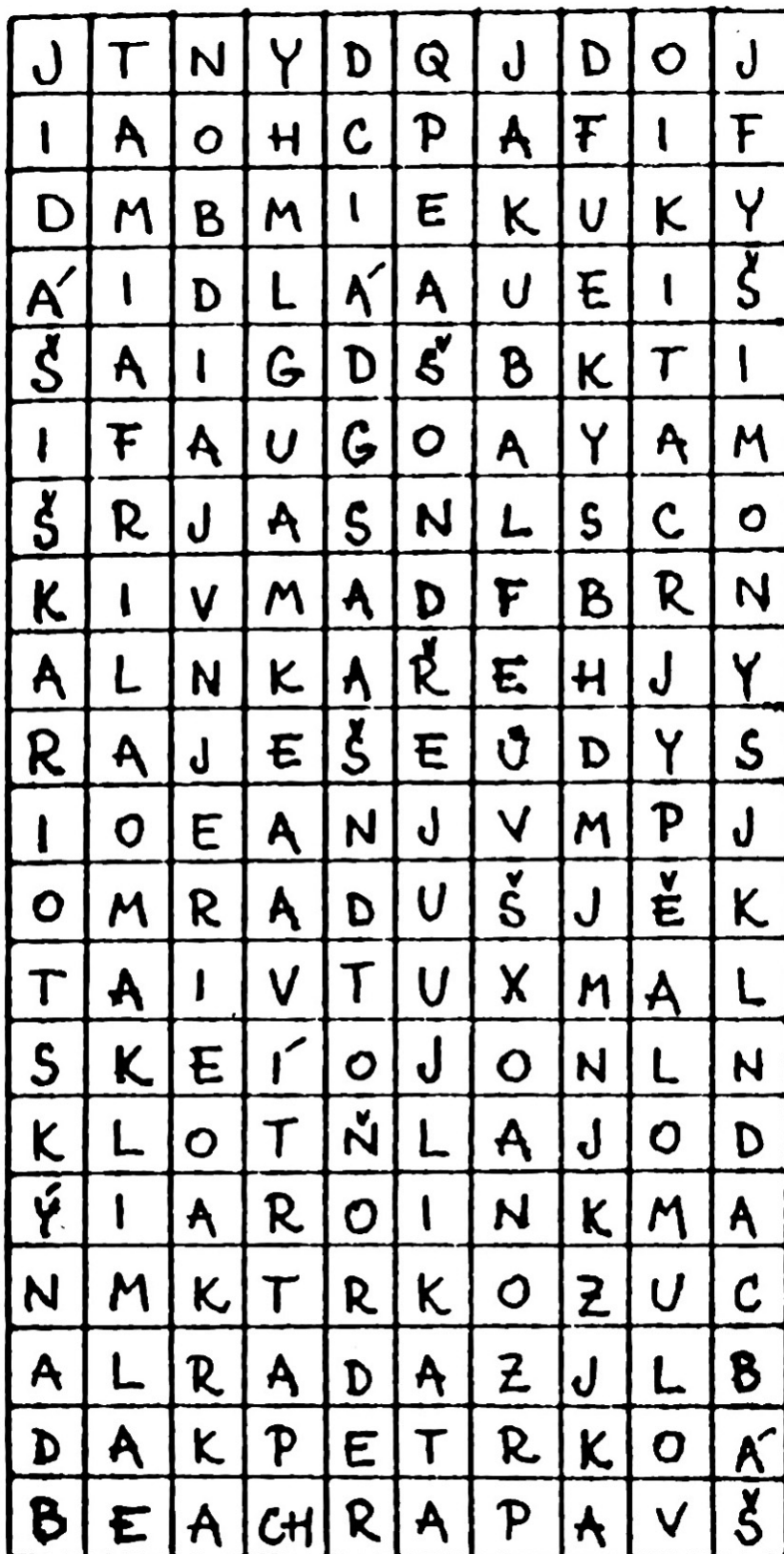
Z mého pohledu se tím mýlí. Pro něj je ale podstatné, že nejvyšší ústavní činitel udělil vyznamenání nejvyššímu představiteli české katolické církve. Jde o symbolické uznání role církve ve společnosti, což Dominiku Dukovi stálo za překousnutí všech těch problémů kolem prezidenta. Arcibiskup Duka je člověk církve, nevěřím, že by hrál na sebe a chtěl pro sebe nějaký post či cokoliv jiného. Jako syn prvorepublikového vojáka vnímá prezidenta, a to jakéhokoliv, jako nejvyššího velitele ozbrojených sil, v rovině Masaryka a Beneše, kteří si zaslouží úctu. Vnímá církev v josefinském duchu, že když stát něco potřebuje, církev mu přispěchá na pomoc. Ještě bych dodal, že pozitivní vztah mezi kardinálem a prezidentem není nového data, měli k sobě blízko už dřív.

LN A co říkáte na dnešní stav společnosti a politických podmínek v zemi?

Neblahým mechanismem českých dějin je takzvaná promrhaná konjunktura. Když byly dějiny dobře našlápnuté, české elity si to nějak samy pokazily. Poprvé kolem roku 1 000, kdy si Poláci a Maďaři pořídili království a arcibiskupství na odkazu Čecha sv. Vojtěcha. Pak znovu v době Karla IV., kdy jsme se dostali do jádra evropské civilizace. Přišlo ale husitství, které nás vystřelilo zcela na okraj. Znovu v roce 1618 stavovské povstání, místo pokračování tradice konfesijní tolerance nastala kvůli neodpovědnosti protestantských stavů válka a rozvrat. Pak znovu po druhé světové válce, kdy jsme sami vlezli do chřtánu bolševiků, ačkoliv jsme tu na rozdíl od Rakušanů a Finů neměli Rudou armádu a válkou zničenou zemi. Mám obavu, že teď se to znovu opakuje.

LN Komu lezeme teď do chřtánu?

Číňanům, Rusům a jednomu nenasytnému oligarchovi. Bohužel i v církvi jsou katolíci, kteří jsou frustrováni rolí církve a náboženství ve společnosti. Pak pošilhávají po podivných mesiáších typu Putina, kterému baští propagandu o křesťanských hodnotách a jemuž jsou schopni věřit, že je bojovníkem za křesťany. Přitom pohled na statistiky rozvodů, potratů, alkoholismu... Rusko je daleko dekadentnější než kdokoli na Západě.

Dokážeš mezi písmeny najít jména dvanácti apoštolů?

Výroční zpráva Církve římskokatolické za rok 2015

Římskokatolická církev nabízí a také uskutečňuje spolupráci s ostatními institucemi v oblasti armády, policie, charity, školství. Tuto službu vykonává prostřednictvím téměř 1750 kněží, mnoha desítek řeholníků, řeholnic a laických spolupracovníků.

Římskokatolická církev má dle §7 odst. 1 zákona č. 3/2002 Sb. o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (dále jen zákon o církvích a náboženských společnostech) oprávnění k výkonu zvláštních práv. Všechna zvláštní práva v roce 2012 vykonávala a ohledně níže uvedených zvláštních práv ve smyslu §7 odst. 3 zákona č. 3/2002 Sb. v platném znění zveřejňuje následující:

1. Církev je oprávněna vyučovat náboženství na veřejných školách.

Výuka náboženství na veřejných školách byla uskutečňována jako nepovinný předmět. Tento předmět navštěvovalo celkem **38 843 žáků a studentů**. Dalších cca **16 000 dětí** a mládeže absolvovala výuku náboženství **mimo školu (např. na farách, apod.)**

2. Církev je oprávněna pověřit osoby vykonávající duchovenskou činnost k výkonu duchovenské služby v ozbrojených silách České republiky, v místech, kde se vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranné léčení a ochranná výchova.

Výkon duchovenské služby v ozbrojených silách České republiky (ČR) je upraven dohodami mezi Ministerstvem obrany ČR, ČBK a ERC. V armádě působilo k 31. 12. 2015 **32 vojenských kaplanů, z toho bylo 9 římskokatolických kněží a 5 trvalých jáhnů**. Pro spolupráci s Policií ČR byl vyčleněn **1 duchovní**.

Římskokatolická církev se **v r. 2015** podílela na pastoraci vězňů téměř ve všech 35 českých věznicích. V zaměstnaneckém poměru VSČR (převážně s částečnými úvazky) pracovalo 15 kaplanů a kaplanek. Do věznic pravidelně docházelo také více než 100 dobrovolníků (kněží, zasvěcených osob a laiků). Řeholní sestry pracovaly v ženské věznici pro prvotrestankyně v Praze-Řepích, ve Vinařicích, v Opavě, Kuřimí, v Brně, Olomouci, v Praze-Pankráci a ve vazební věznici v Českých Budějovicích. Ve věznici Plzeň-Bory působili také členové komunity

Koinonia sv. Jana Křtitele. Vězně ve Vinařicích u Kladna pravidelně navštěvovali bohoslovci z Arcibiskupského semináře v Praze a studenti KTF UK.

3. Církev je oprávněna konat obřady, při nichž jsou uzavírány církevní sňatky podle zvláštního právního předpisu.

Dle zákona o rodině č. 94/1963 Sb. v platném znění je možno uzavřít **manželství církevním obřadem**. V roce 2015 bylo uzavřeno celkem **5 479 sňatků** dle obřadu Církve římskokatolické. V tomto počtu jsou zahrnuty jak sňatky znamenající vznik manželství, tak církevní sňatky osob již v manželství žijících - tzv. církevně zplnitelná manželství.

4. Církev je oprávněna zřizovat církevní školy podle církevního zákona č. 3/2002 Sb. a podle školského zákona č. 561/2004 Sb.

Katolická církev zřizovala k **31. 12. 2015** celkem 90 školských právnických osob (ŠPO) a 6 spol. s r. o., **celkem 96 právnických osob**, které sdružují **108 škol a školských zařízení**. Toto číslo zahrnuje:

- **Celkem 27 mateřských škol**, z toho bylo 19 mateřských škol jako samostatné ŠPO a 8 mateřských škol, které jsou součástí ŠPO základní nebo střední školy.
- **Celkem 23 základních škol**, z toho bylo 14 základních škol jako samostatné ŠPO, 1 základní škola je s. r. o. a 8 základních škol, které jsou součástí ŠPO mateřské školy, gymnázia, střední školy a ZUŠ.
- **Celkem 1 základní uměleckou školu**, která je součástí ŠPO základní školy.
- **Celkem 18 gymnázií**, z toho bylo 12 gymnázií jako samostatné ŠPO, 1 gymnázium s. r. o. a 5 gymnázií, která jsou součástí ŠPO mateřské, základní nebo střední školy.
- **Celkem 12 středních odborných škol**, z toho bylo 9 středních odborných škol jako samostatné ŠPO, 1 střední odborná škola s. r. o. a 2 střední odborné školy, které jsou součástí ŠPO s mateřskou školou nebo gymnáziem.
- **Celkem 5 vyšších odborných škol** (samostatné ŠPO).
- **Celkem 1 konzervatoř** (samostatná ŠPO).
- **Celkem 21 školských zařízení**, z nichž 18 jsou samostatné ŠPO a 3 jsou s. r. o. Patří mezi ně 1 teologický konvikt, 6 domovů mládeže, 2 křesťanské pedagogicko-psychologické poradny, 2 dětské domovy a 10 středisek volného času.

V Praze dne 22. prosince 2016
+ kardinál Dominik Duka OP, v.r.
předseda České biskupské konference

Tříkrálová sbírka 2017

O víkendu proběhla již avizovaná Tříkrálová sbírka. Hlavním dnem byla sobota, kdy od 8 do 16 hodin chodilo 18 skupinek napříč celým Broumovskem s koledou a s pokladničkou. V letošním roce si Tři králové vybrali zřejmě nejmrazivější den v roce, kdy ráno teploty klesaly až k -26°C. I přes takovou nepřízeň počasí byly děti statečné a vše proběhlo bez jakýchkoli komplikací. Za to děkuji nejen jim, ale samozřejmě také rodičům, kteří nám své děti i v takových podmínkách svěřili. Samozřejmě nesmím zapomenout poděkovat vedoucím skupinek, kuchařkám, které nám připravily občerstvení v Domě s pečovatelskou službou, kde jsme získali již tradičně azyl díky Beatě Hovorkové. Také děkuji základním školám i ZUŠ v Broumově, které nám již zcela samozřejmě vytvořily přáníčka pro obdarované. Na závěr děkuji samozřejmě také Vám, díky kterým jsme opět mohli vybrat krásnou sumu peněz (91 081 Kč). Je milé, že na Tříkrálovou sbírku čekáte a ve většině případů ji přijímáte kladně.

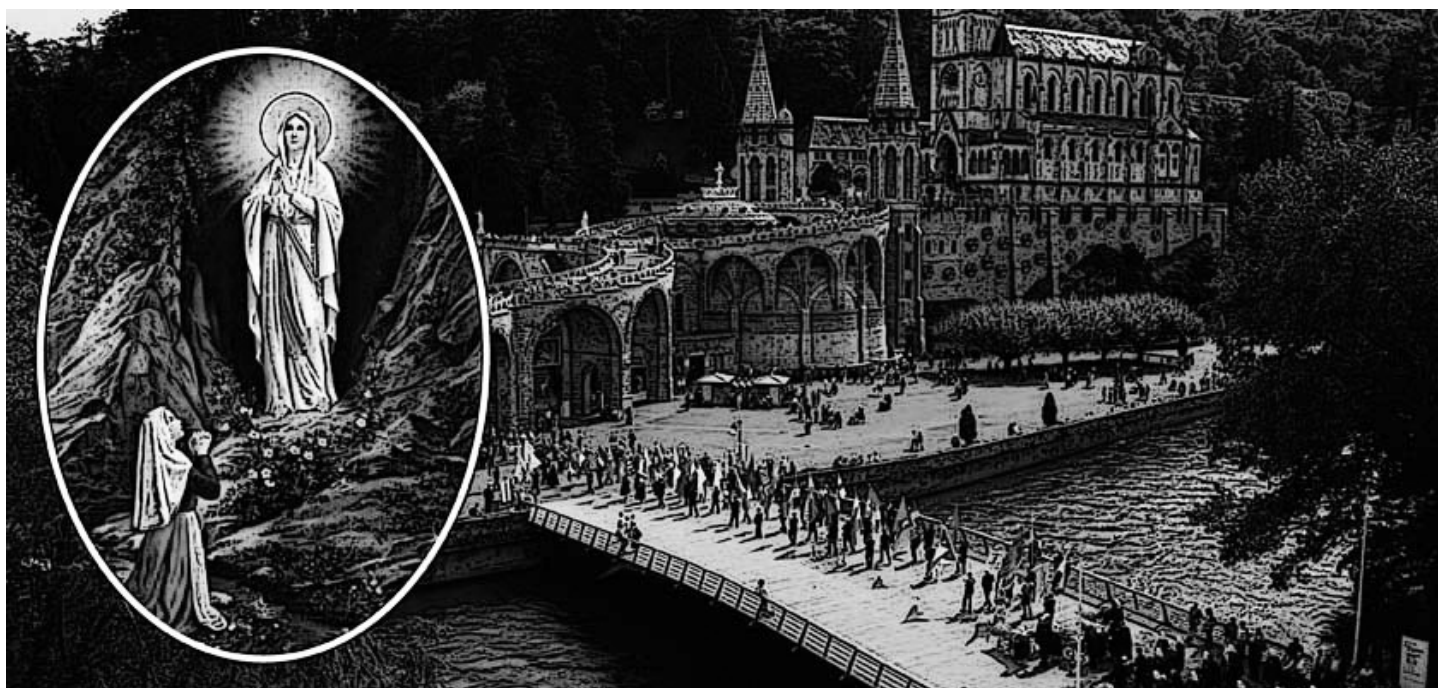
Sbírka bude použita na přímou podporu těchto projektů:

- Podpora sociálního zařízení Dům na půli cesty – Náchod
- Podpora sociálního zařízení Sv. Anna Domov pro matky s dětmi Náchod
- Podpora Charitativní ošetrovatelské a pečovatelské služby Náchod
- Přímá podpora osobám a rodinám v nouzi
- Podpora a pomoc starým a nemocným lidem
- Aktivity pro ohrožené děti a mládež
- Část výtěžku bude vrácena zpět na Broumovsko.

Všem ještě jednou děkuji a přeji úspěšný nový rok.

Ilona Patrná

Broumov	68 555,-Kč
Martínkovice	7 890,-Kč
Křinice	7 672,-Kč
Rožmitál	3 798,-Kč
Otovice	3 166,-Kč
CELKEM	91 081,-Kč

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K 25. SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH

Draží bratři a sestry,

dne 11. února budeme slavit v celé církvi, a zvláště v Lurdech, 25. Světový den nemocných na téma: Úžas nad tím, co Bůh koná: «Veliké věci mi učinil ten, který je mocný...» (Lk 1,49). Tento den, ustanovený mým předchůdcem svatým Janem Pavlem II. v roce 1992 a poprvé slavený 11. února 1993 právě v Lurdech, poskytuje příležitost, abychom věnovali zvláštní pozornost nemocným, anebo všeobecněji, lidem trpícím. A zároveň vyzývá ty, kdo se pro ně obětují, počínaje rodinnými příslušníky až po zdravotnické pracovníky i dobrovolníky, aby vzdávali díky za povolání obdržené od Pána doprovázet nemocné bratry. Již nyní duchovně zaujímám místo u jeskyně Massabielle vedle obrazu Neposkvrněné Panny, na niž Ten, který je mocný, učinil velké věci pro spásu lidstva. Přeji si vyjádřit svou duchovní blízkost Vám všem, bratři a sestry, kteří prožíváte utrpení, i vašim rodinám; stejně tak vyslovuji své ocenění všem těm, kteří v různých rolích a ve všech zdravotních zařízeních rozestých po celém světě odborně, zodpovědně a oddaně pracují pro vaši úlevu, pečují o vás a o vaši každodenní pohodu. Toužím povzbudit všechny nemocné, trpící, lékaře, ošetřovatele, rodinné příslušníky i dobrovolníky k tomu, aby v Panně Marii, Uzdravení nemocných, kontemplovali Boží něhu ke každé lidské bytosti a vzor odevzdanosti do Boží vůle; a aby ve víře, živěné Slovem a svátostmi, vždy nacházeli sílu milovat Boha a bratry i při prožívání nemoci.

Stejně jako svatá Bernadetta jsme před Mariiným zrakem. Pokorná dívka z Lurd vypravuje, že Panna, již nazývá „Krásná Paní“, na ni hleděla tak, jako se hledí na člověka. Tato prostá slova popisují plnost vztahu. Bernadetta, chudá, negramotná a nemocná, cítí, že Maria na ni hledí jako na člověka. Krásná Paní s ní hovoří s velkou úctou, bez blahosklonnosti. To nám připomíná, že každý nemocný je a stále zůstává lidskou bytostí, a tak je třeba s ním jednat. Nemocní a lidé postižení, třebas i závažně, mají svou nezcizitelnou důstojnost a své poslání v životě a nikdy se nestávají pouhými objekty; a i když se někdy mohou jevit pouze jako pasivní, ve skutečnosti tomu tak nikdy není.

Po svém pobytu u jeskyně Bernadetta díky modlitbě proměňuje svou křehkost v podporu ostatních a díky lásce se stává schopnou obohacovat své bližní a především dává svůj život za spásu lidstva. Prosba Krásné Paní, aby se Bernadetta modlila za hříšníky, nám připomíná, že nemocní a trpící v sobě nenosí jen přání uzdravit se, ale také chtějí křesťansky prožívat svůj život, a docházejí až k tomu, že ho darují jako autentičtí Kristovi učedníci a misionáři. Maria dává Bernadettě povolání, aby sloužila nemocným, a zve ji, aby se stala Sestrou lásky, což je povolání, jež ona naplňuje v tak velké míře, že se stává vzorem, na který může být odkázán každý zdravotnický pracovník. Prosme tedy Neposkvrněné Početí o milost, abychom vždy dokázali nacházet vztah k nemocnému jako k člověku, který zajisté potřebuje pomoc, někdy i v těch nejzákladnějších věcech, ale nese v sobě dar, jenž má být sdílen s druhými.

Takové bohatství lidskosti a víry nesmí vyjít nazmar, ale spíše nám má pomáhat vyrovnávat se s našimi lidskými slabostmi a zároveň s výzvami přítomnými ve zdravotnickém a technologickém prostředí. U příležitosti Světového dne nemocných můžeme nacházet nový rozmach k tomu, abychom přispívali k šíření kultury respektující život, zdraví a životní prostředí, a nový impulz, abychom bojovali za úctu k integritě a důstojnosti lidí také díky poctivému přístupu k bioetickým otázkám, k ochraně slabších a k péči o životní prostředí.

U příležitosti 25. Světového dne nemocných obnovují svou blízkost v modlitbě a povzbuzují lékaře, ošetřovatele, dobrovolníky i všechny zasvěcené muže a ženy angažované ve službě lidem nemocným a znevýhodněným; církevní i občanské instituce pracující v tomto prostředí; i rodiny, které se s láskou starají o své nemocné příbuzné. Všem přeji, aby stále byli radostným znamením Boží přítomnosti a lásky napodobováním zářivého svědectví tolika Božích přátel a přítelkyň, mezi nimiž připomínám svatého Jana z Boha a svatého Kamila de Lellis, patrony nemocnic a zdravotnických pracovníků, a svatou Matku Terezu z Kalkaty, misionářku Boží něhy.

Ó, Maria, naše Matko, která každého z nás v Kristu přijímáš jako svého syna,
pomáhej důvěryplnému očekávání našeho srdce, podporuj nás v našich nemocech a utrpeních,
veď nás ke Kristu, svému Synu a našemu bratru, a pomáhej nám odevzdávat se Otci, který koná velké věci.

Všechny vás ujišťuji svou trvalou vzpomínkou v modlitbě a ze srdce vám uděluji apoštolské požehnání.

Vatikán 8. prosince 2016, slavnost Neposkvrněného Početí

FRANTIŠEK (mírně kráceno)

MYŠLENKY NA MĚSÍC ÚNOR

PAVEL MORAVEC - KNĚŽSKÉ PUZZLE

zamyšlení kněze a psychologa v jedné osobě

Vydalo nakladatelství Cesta 2014

1. Bůh nám nabízí mnoho dobrot.

My se ale raději spokojíme jen s kouskem suchého chleba, protože se bojíme, že by nás z těch dobrot mohl rozbolet žaludek.

2. V čem spočívá svatost? Umět se neustále, celý život poučovat ze svých pádů.

3. Církev je velký symfonický orchestr a každý z nás v něm hraje svůj důležitý part.

Teprve spojením všech nástrojů dohromady vzniká nádherná hudba, kterou diriguje Bůh.

4. Cílem života křesťana není úspěch a síla, ale spolehnutí se na Boha.

5. Sebezapření nás má vést k tomu, abychom nebyli otroky vlastního těla a nebyli vůči sobě tak zhýčkaní.

6. Všechno to, co nevyřešíme na zemi, budeme řešit v očistci.

7. K lidské zralosti nutně patří otevřenost názoru druhého a schopnost uznat, že můj vlastní názor nemusí být nutně ten jediný správný.

8. Skutečná modlitba za ty, kteří nám ubližují, nás vede k tomu, abychom se neřídili jen svými emocemi – tedy svým hněvem a antipatií, ale také svým rozumem – tedy abychom měli vůli podívat se na své problémy s odstupem.

9. Naše svědomí je třeba neustále vychovávat. K tomu patří poctivá modlitba, čtení Písma, pravidelná zpověď . . .

10. Skutečné křesťanství vede člověka k tomu, aby plně rozvíjel své lidství, aby se stával lepším člověkem, aby se stával vnímavějším pro potřeby svých bližních a hlavně – aby lépe rozuměl sám sobě a tomu, proč zde na světě je.

11. Ježíšovi nejde o to, abychom byli fackovacími panáky, kteří si musí všechno nechat líbit.

Ježíšovi jde o to, abychom nebyli spoutaní vnitřní zlobou. Ježíš nás vede k pravé svobodě.

12. Očistec je jakýsi předstupeň nebe. Abychom v nebi mohli být se všemi ostatními – i s těmi, se kterými jsme si na zemi nerozuměli, musíme si s nimi nejprve podat ruce, případně si vzájemně odpustit to, co mezi námi zůstalo zraněné.

13. Půst a sebezapření nám dovolují si vůbec všimnout všeho, co máme.

14. Naše životní cesty mohou mít různou formu, ale důležité je, že směřujeme ke stejnému cíli, a tím je Bůh.

15. Apoštolové jsou svatí, protože se dokázali ze svých chyb poučit a jít dál. Nemaskovali svoje chyby a nezmenšovali je. Dokonce nám je nechali sepsané v Novém zákoně jako příklad pro nás, aby nás ubezpečili, že být s Ježíšem neznamená nehřešit, ale reálně si své hříchy přiznávat a poučit se z nich.

16. Bůh z nás v našem životě nesejme naše trápení, ale dává nám sílu umět je zvládnout.

17. Skutečná svoboda je snaha nenechat se spoutávat okolnostmi,

které nás svazují – penězi, slávou, úspěchem, postavením, majetkem nebo mocí. Ježíš nás vede ke svobodě.

18. Odříkání a posty jsou pro nás dobré. Vedou nás k tomu, abychom si uvědomili, že není běžné mít co jíst, mít možnost se radovat a žít pohodově.

19. Bůh nás někdy nechává „podusit“ v našich obavách a v našem strachu.

Ale nechme na Bohu, ať on uzná za vhodné, kdy naše problémy začne řešit. On to přece ví lépe než my.

20. Mnozí možná do kostela přicházejí proto, aby splnili povinnost. Mnozí možná přicházejí proto, že je v kostele dobrá atmosféra. Ale je otázkou, kdo se vrátí domů proměněný. Kdo se Ježíše dotkne s vírou, že on může pomoci.

21. Bůh miluje každého člověka a hledá k němu cestu.

Kéž je nám radostným poselstvím, že Bůh k nám bude hledat cestu i tehdy, když se od něj vzdálíme.

22. Nikdo z nás není dokonalý. Jsme zranění hříchem, který nás neustále sráží k zemi.

Důležité je, abychom usilovali o dokonalost a abychom dělali to, co je v našich možnostech.

23. Kéž bychom si dokázali přiznat, že když něco skutečně chceme, tak si na to čas uděláme.

A kéž bychom si v tomto duchu dokázali najít čas a alespoň občas si přečetli kousek z Bible.

24. Pokud nás víra vede k tomu, abychom se nechávali zasáhnout Božím slovem,

abychom na sobě pracovali a snažili se být lepší, pak jsme na dobré cestě.

25. Celý život se budeme opakovaně snažit o to, aby v nás byla v rovnováze láska k Bohu, bližnímu i k sobě samému.

Pokud se totiž jedna z těchto tří „lásek“ dostane do extrému, může způsobit mnoho škody.

26. Bůh má pro náš život plán, který je krásný. Jenže my tomu nevěříme, děláme si své plány,

vytváříme si falešné představy o sobě – a Ježíšovi nejde o nic jiného, než abychom se těchto falešných představ zbavili.

27. Pravda se nedá uchopit jednou provždy. Pravda totiž znamená hledání, kterým člověk prochází celý život.

28. Když si člověk přizná vlastní bolest a dovede nad ní truchlit, pak si především přizná, že potřebuje Boha.

**Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii
ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.**

Povánoční modlitba

Že snad není krásnějšího období, na které se člověk těší, než Vánoce, na tom se všichni shodneme. Zdá se, že česká společnost je o Vánocích mnohem víc na měkko, než například Itálie, kde se Vánoce moc neslaví, a dárky se dávají až na Tři krále. Naopak o Vánocích ovládnou v Čechách srdce lidí bytosti, které se jinak v osobním životě běžného Čecha zas až tak moc nevyskytují. Nevěřící člověk si těžko dovede představit Vánoce bez Ježíška, Mikuláše, anděla a čerta. Konec konců režisér Strach asi věděl, jaké téma vybrat, aby se jeho filmovou pohádkou *Anděl Páně* cítili všichni osloveni. Skloubil totiž dva prvky, které jsou v české mentalitě nerozdělitelné - Vánoce a pohádka. Leckterému člověku by něco chybělo, kdyby neviděl o Vánocích v televizi pohádku. Že Ježíšek a spol. je ale přeci jenom něco víc než bajka, to krásným způsobem ukazuje Václav Neckář ve své písni *Ježíšku z dávných dní*. S velkým jemnocitem zpěvák vzpomíná na to, jak u Neckářů nikdo neměl tu odvahu vzít dětem víru, že dárky nosí Ježíšek. I Václav sám tuto otázku odklonil, jako by cítil, že by se proti vlastním dětem provinil.

Stejně tak není vánoční stůl bez tradičního kapra a bramborového salátu, i když sotva kdo ví proč. Už dávno se v Čechách zakládaly rybníky - ryba je postní jídlo - a celá tehdejší společnost se postem připravovala na velké svátky. Znal bych to jen z knih, ale vzpomínám si, jak se můj táta na Štědrý den postil. Je to skutečně zajímavé, jak se u nás tradice uchovávají, jak máme posvátný strach, aby se nevytratily, nevyhynuly, a v tomto se Čechům podařilo skutečně něco mimořádně-

ho, totiž poslat Santu Clause tam, odkud přišel - go home, my máme Ježíška.

Jak dalece jsou Vánoce u nás prodchnuty vírou v Ježíše Krista, jeho vtělení a narození, to mě nepřísluší hodnotit, jistě budou výzkumy, které se tím zabývají. Ale i zesvětlitelé Vánoce mají svoji důležitost. Stávají se jakousi profánní liturgií, kterou moderní člověk potřebuje, nehledě na to, jestli se dopracoval víry nebo ne. Důležité však je, že touží alespoň po povznesení se nad obyčejný všední život a po uskutečnění přání míru, pokoje, radosti a po společenství rodiny. Ani totalitní režim nedokázal tuto touhu po posvátnosti lidem vzít. Přivádí mě k tomu objev letošních kalných a neútluných povánočních dnů, do kterých zazněla píseň, která dokáže člověka vytáhnout z díry. Jmenuje se *Modlitba*, a zpívá ji Vojtěch Dyk ve filmu *Anděl Páně*. Neznal jsem to jméno, ani jsem neměl možnost shlédnout film, ale zaujal mě způsob, jakým se tento jedenatřicetiletý moderní muž svého úkolu zhostil. Text, melodie a umělcova osobnost tu tvoří dokonalou jednotu v hloubce, křehkosti ale i síle, v jednoduchosti podtržené prozaickou betonovou zdí coby kulisou. Zvláštní také je, že kamera zůstala po celou dobu písně zaměřena na jeho tvář, jako by vykreslovala jeho portrét a snažila se dobrat toho, co prožívá vnitřně.

Dyk zpíval modlitbu s naprostou přirozeností, řekl bych, že asi jako člověk, který - osloven nečekaně na ulici - nestačí nic fingovat. Vytržený ze života, sotva mu zbyde čas dotáhnout cigaretu, típnout vajgla, a už je tu povel klapky, ohlašující, že se natáčí. Opřen o betonovou zeď je zpěvák v zimním anoraku naprosto přesvědčivý a čitelný:

zosobňuje ujištění, že v to, co zpívá, v to taky věří. Musel by to být herec tak dokonalý, neřku-li kouzelník, aby tak dokonale zahrál roli věřícího člověka, kdyby sám nevěřil. Na to ale pronásí slova modlitby vysloveně přirozeně, jako by Bůh byl pro něj chlebem VEZDEJŠÍM. Zde se nic nepředává pod pultem, nic se nepodbízí, neprodává, o ničem se nikoho nepřesvědčuje. Co tu je, tu prostě je, bezplatně, zcela zadarmo, úplně a dokonale. Je po svátcích a pod stromeček se dárky už nekladou, skončily by s opadaným jehličím nejspíš na smetišti. Už nevoní františek, prskavky vyhasly, už se dojedlo cukroví. Kalná rána s vlezlou zimou vytlačila vánoční romantiku dennodenní cestou autobusem do práce. A přesto právě teď je čas se ptát, co nám po Vánocích zbylo? Návod k hubnutí by bylo přeci jenom málo! Stojíme s prázdnými rukama a to nejcennější máme přitom před sebou: bez pathosu, bez hlásných trub, bez přesvědčování a důkazů- Kristus je tu mezi námi přítomen i v kalném ránu ranní normality, ba právě v ní! Bůh působí v realitě - říkával pater Špidlík - to odpůrce má zapotřebí chiméry. Jsme mystické tělo Kristovo, jsme jeho tělo, jeho ústa, jsme jeho ruce, jeho nohy, hlava i SRDCE. Jímají mne závratě, svět se se mnou točí. Svě božství spojil Kristus s naším lidstvem. Nestačí nám to? Nestačí být člověkem a nic víc, ale také nic míň? Člověk je velká věc, míní sv. Basil a dodává: skrze sebe poznávám, Bože Tebe! Stačí tedy jednoduše být a žít s vědomím toho, že nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Pak stane se, že najdeme Ježí, ty ve mně, já v tobě, my v sobě navzájem. A budou Vánoce.

www.radiovaticana.cz/15.01.2017/
Richard Čemus

Farnost Broumov Vás srdečně zve na

9. Taneční večer

sál Dřevník Broumov

11.2.2017 od 20:00

vstupné 70,-

společenské oblečení podmínkou

zahraje kapela MAMUT

bohatá soutěž o ceny

předprodej vstupenek v Info Centru Broumov

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

5. únor

Broumov, P+P 10:00 hod
Broumov, klášter 17:00 hod

12. únor

Martínkovice 08:30 hod
Broumov, P+P 10:00 hod
Vernéřovice 10:00 hod
Broumov, klášter 17:00 hod

19. únor

Šonov, kaple PM 08:30 hod
Broumov, P+P 10:00 hod
Vižňov 10:00 hod
Broumov, klášter 17:00 hod

26. únor

Božanov 08:30 hod
Broumov, P+P 10:00 hod
Heřmánkovice 10:00 hod
Broumov, klášter 17:00 hod

MŠE SV. V TÝDNU BROUMOV

Pondělí - -
Úterý klášterní k. 17:00 hod
Středa k. sv. Václava 17:00 hod
Čtvrtek děkanský k. 07:15 hod*
Pátek děkanský k. 15:00 hod
Sobota k. sv. Václava 17:00 hod

* Hromnice 02/02 mše sv. u P+P v 17:00 hod.

Adorace: středa, sv. Václav, 17:30 – 17:45
pátek, P+P, 19:00 – 20:00

Svatost smíření: 20 min před každou mší sv.;

MŠE SV. V TÝDNU TEPLICE

NEDELE:

Mše svaté v Teplicích v 8,30;

5., 12., 19. a 26. února

v Adršpachu ve 14,00; 1. a 3.

neděle v měsíci; 5. a 19. února

ve Zdoňově ve 14,30; 2. neděle v měsíci; 12. 2.

ve středu je mše sv. v Teplicích v 18,00
ve čtvrtek 23. 2.

je mše sv. v Teplicích v 18,00 a pobožnost.

v pátek je mše sv. v Teplicích v 18,00

první sobotu 4. 2. je mše sv. v Teplicích
v 8,00 na Kamenci

a 18. 2. v 8,00 u sv. Vavřince na poděkování

15 MINUT PŘEDE MŠÍ SV. SE ZPOVÍDÁ.

Požehnané dny Vám přeje a vyprošuje

P. František Hofman

(tel. 734 213 899)

Betlémské světlo

I letos přišlo, díky skautům, na Broumovsko světlo z místa narození Ježíše Krista.

Koncert na podporu vižňovského kostela

Již po třetí uspořádal Bohumír Stehlík a Jana Jarkovská v Centru Walzel benefiční vánoční koncert na podporu záchrany kostela sv. Anny ve Vižňově, který se konal ve čtvrtek 29. prosince.

Farní ples bude v sobotu 11. února 2017 v Dřevníku v Broumově.

Výuka náboženství - 2016 / 2017

- 0. - 2. tř.: Meziměstí, ZŠ, pondělí 13:45 - 14:30 Broumov, Masarykova ZŠ, úterý 14:00 - 14:45
- 3. tř. (příprava na 1. sv. přijím.): Meziměstí, ZŠ, úterý 12:50 - 13:35
- 4. tř.: Broumov, fara, pátek 12:55 - 13:40
- 5. tř.: Meziměstí, ZŠ, úterý 13:45 - 14:20
- 6. - 7. tř.: Broumov, fara, pátek 13:45 - 14:30
- 8. tř.: Broumov, fara, středa 13:45 - 14:30

Paypal účet farnosti

church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem.

Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.

www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.

Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.

Uzávěrka: 15. každého měsíce.